КРОЗ ЛИКОВНЕ ГАЛЕРИЈЕ

Апстракција и портрет

Поводом самосталне изложбе Ане Бешлић (Галерија Културног центра Београда, од 13. до 25. новембра)

Податак да је нова самостална изложба Ане Бешлић искључиво посвећена портрету (Галерија Културног центра Београда, од 13. до 25. новембра) може изгледати помало парадоксалан, јер је у питању скулптор чији опус већ двадесетак година припада савременим, у појединим фазама рада и експерименталним токовима југословенске скулптуре, скулптуре која је, уколико ту чињеницу уопште треба помињати, одавно лишена наративних решења. У досадашњем опусу Ане Бешлић неимитативна тумачења облика демонстрирана су у различитим приступима: од конструкције такозване нове природе, облика у којима се редукцијом антропоморфног мотива остварују апстрактна решења, до објекта који су сагласни са дометима минималистичке уметности, уопште решењима у којима се редукција облика демонстрира не само као посебан проблем у анализи облика него и као просторна интервенција у којој доминира једно комплексно и синтезно мишљење. У том смислу, овај опус је подударан са оним токовима савремене скулптуре у којима одређени проблеми апстрактног облика прерастају у амбијентална решења, једноставно речено, у облике који су концептуално блиски урбанистичким, архитектонским решењима, а потпуно удаљени од камерног, галеријског тумачења скулптуре.

Неоспорна је чињеница да озбиљан приступ најмање простора оставља за камерне теме, на пример за мотив као што је портрет. На основу назива ове изложбе — „Варијације на тему портрет", чак бисмо могли закључити да је аутор одустао од протеклих истраживања. Међутим, изложени циклус портрета (двадесет портрета у камену, бронзи, полиестеру, реализованих током ове године), што такође може деловати парадоксално, сведочи да је Ана Бешлић, ипак, остала верна истраживачком духу њеног досадашњег опуса и да је овај циклус на пример подударан са неким радовима који су били представљени на самосталној изложби у салону Музеја савремене уметности, 1973. године.

У питању је слична анализа, за опус Ане Бешлић карактеристичних форми у сукобу, форми које су одељене волуменским, у неким делима и колористичким интервенцијама. У портретима овај сукоб је наглашен помоћу неизбежних деформација које чине садржај једног портрета, детаља који дају основне податке о портретисаној личности. С обзиром на то да су и те интервенције минималистички протумачене, односно да сферни, апстрактни облик скулптуре представља основу портрета, може се закључити да ће и ова дела наћи место у опусу Ане Бешлић.

Слободан Ристић